

pridruži na tisoče romarjev iz Belorusije, Rusije in Ukrajine. Nekateri prihajajo prvič, mnogi pa se na isti kraj vračajo že več desetletij. Nekateri pridejo na goro kar peš, celo iz dobrih dvesto kilometrov oddaljene poljske prestolnice Varšave. Za pot potrebujejo kar teden dni. In kot da to še ne bi bilo dovolj, se mnogi držijo običaja, da po kolenih trikrat obkrožijo romarsko cerkev. Velikemu srečanju sledi celonočna molitev. Pred vrnitvijo domov si večina natoči zdravilne vode iz izvira ob vznožju Grabarke.

Na gori je danes 'le' okoli 6000 križev. Tudi zato, ker redovnice iz bližnjega samostana skrbijo za urejanje gozdnate okolice ter odstranjujejo močno dotrajane križe. S tem skrbijo tudi za nekakšen red in veliki križi med slokimi drevesi delujejo mnogo bolj spokojno kot tisti na litvanski Gori križev.

piše in fotografira: **Igor Fabjan**

drugi svetovni vojni našle zatočišče redovnice, ki so leta 1947 ustanovile samostan Sv. Marije in Marte. Deset let kasneje se mu je pridružila še cerkev Božje Matere. Redovnice so si od vseh začetkov prizadevale za sožitje med pripadniki vseh ver. Sprejemajo skupine in posameznike različnih ver, ki priromajo na ta sveti kraj. Mnogi s seboj prinesejo tudi križ. Podobno kot pred stoletji, ko so prvi križe nosili v zahvalo za čudežno končanje epidemije kuge. Danes pretežno leseni pa tudi kamniti in kovinski križi postavljeni v gozdu nemo pričajo o tisočeri usodah. Nekateri so skrbno izrezljani, pobarvani in opremljeni s posvetili ter ovešeni z rožnimi vencji, mnogi pa so nepobarvani in brez vsega dodatnega okrasja.

Obisk Grabarke je še posebno doživetje 18. in 19. avgusta, ko se zbere na desettisoče romarjev, da bi skupaj počastili dan, ko je Jezus izbranim apostolom ob spremenitvi na gori Tabor pokazal svojo Božjo naravo. Poljskim vernikom se

